

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Een goed gesprek

'Zo! Dat is een flinke groep. Of niet?'. Een groep van zo'n negen personen komt mij stilzwijgend en iets te dicht voorbij op één van de mooie wandelpaden in de heide- en bosomgeving van de Ijzertijdboerderij. Chai, mijn jonge Bulgaarse trots met wat eigenaardige zwerf-hond-afwijkingen, 'speelt' ondertussen met de twee keffers van de groep.

'Hoe bedoel je dat màn?', vraagt een vrouw in het plat Amsterdams. Laten we haar Margreet noemen. De groep draait zich mijn kant op. 'Nou ja, alleen samen krijgen we Corona onder controle toch?', vervolgt ik. 'En inmiddels wordt er dringend geadviseerd niet met meer dan twee personen de straat op te gaan meen ik. Je loopt zelfs de kans op een boete'. 'Wij zijn toch niet op straat', grapt een man van middelbare leeftijd. Hij heet Harry denk ik. De groep lacht. 'En hier is bijna geen Corona!', overstemt Margreet het gelach.

'Nee hier niet', zeg ik, als iedereen uitgelachen is. 'Maar in Amsterdam wel. Best veel zelfs. Daar komt u vandaan toch?'. Ik stap demonstratief een meter achteruit terwijl ik Chai door de strakker getrokken lijn bijna laat stikken. De keffers maken hier dankbaar gebruik van en rennen snelle rondjes om Chai heen, die daardoor nog duizeliger wordt.

'Ach zeik niet zo', klaagt Henk, een potige kale vent van middelbare leeftijd. 'Het gaat om de druk op de Zorg toch? En dat valt allemaal wel mee. Zeker hier in Drenthe'.

'Ik ben IC verpleegkundige en ik kan u verzekeren dat het niet klopt wat u zegt', lieg ik. Mijn beste maatje werkt op de IC dus ik voel mij zeker genoeg mijn leugen voort te zetten.

'Doordat de ziekenhuizen in het Westen het niet aankunnen, is en wordt er veel overgeplaatst naar onder andere Drenthe. Daardoor komt ook hier de reguliere zorg onder druk te staan. Het wordt voor mij weer hard werken vannacht'. Ik acteer een zucht. Ondertussen kotst Chai door de duizeligheid haar brokken eruit. De keffers hebben trek. De twee jongsten van de groep deinzen achteruit. 'Gatver!'.

Het is stil.

'Mooi wandelen is het hier heh?', vraag ik om de stilte te doorbreken. 'Heel mooi', beaamt Lies die daarnet niet zo meelachte met de groep. Lies, die naam past haar, is een jong volwassen dame een beetje achterin de groep. 'Vind ik ook', knipoog ik terug.

Het is weer stil.

Chai staat inmiddels weer op d'r poten en de nu iets minder hongerige keffers gaan weer los. 'Waarom laat je je hond niet los?', vraagt Margreet. 'Dit is niet heel eerlijk zo'.

'Nou, niet om nog meer te zeiken hoor, maar honden moeten hier aangelijnd zijn'.

'Nou ja zeg'. Henk kijkt mij boos aan. 'Ze kunnen hier heerlijk rennen, waar staat dat dan?'.

'Op het bordje naast die Zwarte Audi Q7 daar. Achter die Golf Cabrio. Ik wijs jaloers naar de net nog legaal geparkeerde 'patserbak' iets verderop aan de weg. 'Van u denk ik?'. Henk knikt trots. 'Nou, ze kunnen hier wel zeiken hoor in Drenthe!', probeert Harry nog. 'Geen idee', antwoord ik. Ik woon hier net. Ik kom uit de regio Amsterdam'. Henk wil nog wat zeggen, maar Lies port hem in z'n zij en kijkt hem boos aan. Ze zijn blijkbaar een stel.

'Nou, zullen we nog even in Orvelte kijken?'. Margreet trekt, duidelijk geïrriteerd, de groep mee richting het dorp. 'Fijne dag en geniet van 'ons' mooie dorpje', rond ik af. 'U kunt uw auto op één van de parkeerterreinen parkeren. Kost wel een euro of drie, maar met die donatie kunnen we het dorp mooi en gratis toegankelijk houden. Prima deal lijkt mij'.

Ik krijg geen antwoord meer. Behalve Lies, die mij nog heel even meelevend aankijkt, zijn ze mij duidelijk zat. En ik geef ze geen ongelijk.

Robin